

عنوان مقاله:

بازتاب ناسپاسی و کفران نعمت در تمثیل های عرفانی

محل انتشار:

مجله تحقیقات تمثیلی در زبان و ادب فارسی، دوره 8، شماره 27 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مریم محمودی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دهقان - ایران

حسن قربانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دهقان - ایران

خلاصه مقاله:

تمثیل یکی از مهم‌ترین آرایه‌های بیانی و شیوه استدلال هنری و ذوقی است که هدف آن انتقال بهتر معنا و مفهوم به مخاطب است. تعریف ادبا درباره تمثیل تا حدودی با هم متفاوت است؛ گروهی آن را تشبیه مرکب با وجه شبه مرکب دانسته‌اند، گروهی ضرب‌المثل را در گروه تمثیل قرار داده و عده‌ای اسلوب‌المعادله و بعضی، داستان‌های تمثیلی را تمثیل گفته‌اند، با همه اختلافات مذکور، نگارندگان، حکایات تمثیلی عرفانی درباره ناسپاسی و شکر را مورد مذاقه قرار داده‌اند. ناسپاسی و ناشکری به معنی نادیدن لطف منعم از موضوعات علم اخلاق و عرفان است. عرفا برای ناسپاسی مراتب مختلفی قائلند. آنها در مذمت ناشکری و ناسپاسی از تمثیلات بهره جسته و با برشمردن عواقب و نتایج ناسپاسی و ناشکری بر اهمیت ترک آن تاکید نموده‌اند.

کلمات کلیدی:

متون عرفانی، ناسپاسی و کفران نعمت، تمثیل، ژرف ساخت، استعاره گسترده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1794917>

